

سرعت جاده یوزها تغییر نمی کند

مدیرکل حفاظت محیط زیست استان سمنان اعلام کرد که با پیگیری معاون رئیس جمهور و رئیس سازمان حفاظت محیط زیست، هیچ تغییر سرعتی در خودروهای عبوری از جاده میامی-عباس آباد اعمال نخواهد شد. به گزارش اینستا، سعید یوسف پور با اعلام این خبر توضیح داد: «بعد از اینکه چهارشنبه هفته گذشته در ستاد سفرهای نوروزی استان سمنان موضوع افزایش سرعت در طول روز در محور عباس آباد-میامی از ۹۰ کیلومتر به ۱۱۰ کیلومتر مطرح و مصوب شد، پیگیری های لازم در این زمینه از سمت اداره کل استان و حتی ریاست سازمان حفاظت محیط زیست انجام گرفت.» به گفته او، با پیگیری های انجام یافته مصوبه مذکور از صورتجلسه حذف شد و خوشبختانه تغییری در سرعت خودروهایی که در این جاده تردد می کنند، ایجاد نخواهد شد: «این مسیر ۵۵ کیلومتر است و معروف به کریدور عبور گونه بسیار ارزشمند و در معرض خطر انقراض یوزپلنگ آسیایی است و اعمال محدودیت در سرعت خودروهایی که از این جاده عبور می کنند، ضروری است.»

اجرای آیین نامه ارتقای رتبه بندی معلمان

علیرضا کاظمی، وزیر آموزش و پرورش با تأکید بر رفع مشکلات رتبه بندی معلمان گفت: «۲۳۰ هزار معلم فاقد رتبه بودند که با تلاش های صورت گرفته، این تعداد از معلمان هم از مزایای رتبه بندی برخوردار شدند. همچنین آیین نامه ارتقای رتبه بندی معلمان نیز تدوین و آماده تصویب است و از مهرماه ۱۴۰۴ اجرایی خواهد شد. به گزارش مهر، وزیر آموزش و پرورش با بیان اینکه تاکنون با کمک و همت مسئولان و نهادهای مسئول و همراه ۱۰۱۱ مدرسه کانسرسی جمع آوری شد، گفت: «از مهرماه امسال تاکنون ۱۰۰۰ مدرسه سنگی برچیده و ساماندهی شد و این درحالی است که در ابتدای سال جاری، قریب به ۱۷۰۰ پروژه آموزشی نیز افتتاح شده است.» او درباره موضوع تحول در برنامه های درسی مدارس گفت: «برای این موضوع نیز نقشه راهی تدوین شده است. سند هوش مصنوعی و جانمایی آن در برنامه درسی نیز آماده است و بنا شده، همه معلمان در تابستان سال آینده از این مهارت بهره مند شوند.»

جلوگیری از ورود زنان به چرخه آسیب ها

دیروز نشست مشترکی با معاونت حقوق عامه و پیشگیری از وقوع جرم دادستانی کل کشور با هدف تعیین اولویت های همکاری در چارچوب سیاست های کلی نظام در حوزه زنان و خانواده برگزار شد. زهرا بهروزآذر، معاون رئیس جمهور در امور زنان و خانواده، در این نشست بر ضرورت همکاری میان نهادهای دولتی و قضائی برای جلوگیری از ورود زنان به چرخه آسیب های اجتماعی و تسهیل شرایط بازگشت آنان به جامعه تأکید کرد. به گزارش اینستا، او گفت: «زنان خائنه دار، زنان شغال، دختران فارغ التحصیل دانشگاهی، زنان آسیب دیده و زنانی که در مسیر بازگشت به جامعه هستند، هرکدام مسائل و نیازهای خاص خود را دارند. سیاست گذاری های مایه یاد براساس شناخت دقیق این گروه ها تدوین شود.»

نگرانی از روند خلق تورم

فاطمه رجبی
خبرنگار اقتصادی

این یعنی روند خلق تورم در سال آینده به قوت خودش باقی خواهد بود. تازه باید عوامل غیراقتصادی را که به کمک خلق تورم می آیند هم در نظر بگیریم؛ پس سال آینده هم قرار است قیمت ها با شتاب عجیبی از جیب ما جلو بزنند. اگر با هر جان کنده شده روبه مان را از تورم برگردانیم چاره ای نداریم که به پیش بینی ناترازی انرژی نگاه کنیم تا ببینیم سال آینده وضعیت زندگی ما و تولید مملکت به دلیل مشکلات مربوط به انرژی پیچیده تر خواهد شد یا نه. امسال به ناترازی برق چیزی حدود ۱۹ هزار مگاوات بود و احتمالاً سال آینده این ناترازی به ۲۵ هزار مگاوات خواهد رسید.

بحث کمبود آب سدها را هم که مدتی است رسانه ها شروع به نوشتن آن کرده اند. پس سال آینده هم احتمالاً با ما مهربان نخواهد بود. همه اینها را گفتیم اما راستش را بخواهید ترس اصلی من برای سال آینده از اینها نیست. ترس اصلی ام راه رفتن عده ای روی لبه عقلانیت است. آن هم کسانی که به نوعی تمام زندگی ما بسته به تصمیم هایی است که می گیرند. در تمام سال های گذشته آنها بارها به آن طرف خط عقلانیت کشیده شدند اما در سالی که گذشت، اندک امیدهایی وجود داشت که به این طرف خط برگردند؛ امیدهایی که حالا نشانه های زوال شان را با فشار حد اکثری برای ابلاغ قانون حجاب و عفاف، تثبیت دستوری نرخ ارز، تنش بیشتر در سطح بین المللی و... می بینیم.

از استادیوم به استیج

نگین باقری
خبرنگار حوزه زنان

فعال اجتماعی و خبرنگار - حداقل به اندازه قبل - ندارند. استادیوم خواهی دیگر مطالبه مخاطره آمیزی نیست که نیاز به حضور مضاعف فعالان اجتماعی و خبرنگاران باشد تا ریسک آن را کاهش دهد. اما تا دل تان بخواد زمین های دیگری هست که برای آنها کار داریم. امسال بسته شدن صفحات اینستاگرامی زنان آوازه خوان و فشار به این هنرمندان از آن زمین هایی بود که تقریباً فرصت انجام هیچ فعالیت موثری درباره آن به دست نیامد. از حالا به بعد بهتر است که زاویه نگاه مان را به این سمت بچرخانیم. با از سر گذراندن تجربه ورود زنان به استادیوم، باید ادامه مسیر را دیگر بلد باشیم. دیگر می دانیم مرز بندی های قدیمی بین حوزه ها نتهنیا پوسیده شده، بلکه بن بست برای جنبش هاست. همانطور که یک پیوند مشترک بین حوزه اجتماعی و ورزشی منجر به دستاورد ورود (هر چند ضعیف) زنان به ورزشگاه شد، باید این دیوارها بین حوزه اجتماعی و هنری را کوتاه تر کنیم.

درس دیگری که گرفتیم این است که رسیدن به این سکوها (چه استیج، چه صندلی تماشاچی)، بدون همراه کردن نهاد دولت میسر نمی شود و هر همراهی نیاز به نوعی از مذاکره، رویارویی و مواجهه با نهاد قدرت در نشست ها و برنامه های خبری دارد. آنهایی که تعامل با نهادهای ساختاری را به سخره می گیرند، دچار این خطای شناختی می شوند که حتی ورود زنان به استادیوم را هم دست کم می پندارند. بیایید این واحدهای درسی را که با هم گذرانیدیم به میدان های جدیدی ببریم، گذشته را دست کم نگیریم و حالا که راه بازی را بلدیم نگاه مان را برای سال جدید به استیج ببندیم.

شهر با خبرهای تکراری، شهر با همان همیشگی

سوگل دانانی
خبرنگار شهری

از خانه، فرهنگسرا و عمارت تاریخی گفتند و از شهردار و اعضای شورای شهر هم بارها وضعیت اتوبوس های شهر تهران را جویا شدند. تهرانی ها سالی را که گذشت، با خبر احتمال قطع درختان بوستان قیطریه شروع کردند و حالا که سال به پایان می رسد هم از هر طرف خبر احتمال قطع درخت است که به گوش می رسد.

پایتخت نشینان پاراسال هم مثل هر سال مشکل حمل و نقل و ترافیک داشتند و مثل سال قبل ترشان نگران سرنوشت فضاهای فرهنگی شهر بودند. نگرانی ها هیچ سالی تمام نشده، اتوبوس و مترو هیچ وقت کافی نیست و درخت ها همیشه مزاحم عمران و توسعه اند. تهران

درخت ها را سر برینند؟ خانه اندیشمندان را پس گرفتند؟ پای اتوبوس ها را به شهر باز کردند؟ خبرنگاران حوزه شهری در سالی که گذشت، این سه پرسش را مدام تکرار کردند، از هر کسی که می توانستند درباره سرنوشت درختان پارک لاله و قیطریه پرسیدند و به هر کجا که دست شان می رسید

کسی به فکر احیای دانشگاه نیست

احمد فخیم
خبرنگار حوزه دانشگاه

نمی دهند، مسئله مهم تر آن است که بخش قابل توجهی از دانشجویان نیز دیگر علاقه ای چندانی به فعالیتهای دانشجویی ندارند. تفاوت میان فضای دانشجویی این روزها و فضای دانشجویی دهه ۹۰ چنان محسوس است که از هر توضیحی بی نیاز است در یک نمونه این که در دهه ۹۰ و تکاپو برای بازسازی اتحادیه های دانشجویی، به وضوح در دانشگاه مشهود بود، از شورای احیای انجمن های اسلامی، تا تشکل های اسلامی دانشجویی ایران (ایران) تا اتحادیه انجمن های علمی دانشجویی علوم اجتماعی کشور تا... از ابتدای دهه ۹۰ تا ابتدای دهه حاضر، چه چیز میل به زیست و عمل جمعی در فضای دانشگاهی ایران را زایل و تپیه کرده است؟

به سوالاتی تا این حد کلی پاسخ های بسیار متفاوتی می توان داد، یکی از صدها پاسخ درست احتمالاً از خلال بازخوانی سخنان حسین سیمایی صرف در مراسم آغاز تحصیلی ممکن می شود که گفته بود: «اگر بودجه ای که امروز در آموزش عالی در اختیار داریم را با از خارج بسنجیم، نصف بودجه سال ۹۰ را در اختیار داریم.» از این سخن می توان نتیجه گرفت که امروز سهم دانشجویان از پرداخت هزینه های دانشجویی و حتی آموزشی بیشتر از سال ۹۰ است، اگر بودجه نصف شده است، یعنی سهم تأمین منابع کتابخانه ای دانشگاه / دانشکده کاهش یافته است؛ یعنی دانشجوی سال ۱۴۰۳ بیشتر از دانشجوی سال ۱۳۹۰ مجبور به خرید منابع و کمتر متکی به امانت از کتابخانه است، وقتی بودجه ای آموزش عالی نصف شده است یعنی سهمی که هر دانشجویی به هزینه ای اسکان و غذای دانشجویی می پردازد بیشتر شده است، افزایش سالانه هزینه های دانشجویان یعنی

برای ورودی های ۱۴۰۳ دانشگاه نسبت به ورودی قبلی شان کارکردن در کنار تحصیل بیشتر یک ضرورت است و کمتر یک انتخاب. وقتی بودجه ای آموزش عالی نصف شده است، یعنی سنوات مجاز آموزشی و رفاهی برای هر دانشجو کمتر شده است، یعنی باید در هر ترم واحدهای بیشتری را برداشت که بتوان پیش از پایان سنوات رفاهی یا تحصیلی، فارغ التحصیل شد. ضرورت کار کردن و ضرورت انعام هر چه زودتر تحصیلات، امکان مشارکت در فعالیتهای دانشجویی را هر روز کاهش می دهد.

داستان اما آنجایی عمیق تر می شود که برای مثال بودجه دانشگاه تهران را بررسی کنیم در ۱۴۰۳ بودجه دانشگاه ۴۵۵۴۸۸۰ میلیون ریال بوده است که با در نظر گرفتن نرخ تسعیر ارز در بودجه ۱۴۰۳ که در آن ارز مینا یورو است و هر یورو ۳۱ هزار تومان در نظر گرفته شده است و باز با در نظر گرفتن این واقعیت که بنا بر آمار بانک مرکزی اتحادیه اروپا از آذرماه ۱۴۰۲ که زمان تحویل بودجه ۱۴۰۴ بوده است، هر یورو معادل ۱۰۸۵ / ۱ بوده است بودجه ای سال ۱۴۰۳ دانشگاه تهران تقریباً ۱۳۵ میلیون و ۴۰۸ هزار و ۵ دلار بوده است. بودجه دانشگاه تهران بنا بر نرخ تسعیر ارز ۴۷ هزار تومانی در بودجه ۱۴۰۴ بودجه دانشگاه ۱۳۴ میلیون و ۹۴۰ هزار و ۸۵۲ دلار است. این بدان معناست که بودجه دانشگاه تهران عملاً کاهش یافته است، کافی است به یاد بیاوریم که گفته می شود بودجه دانشگاه تهران رشد ۳۹ درصدی داشته است، ساده سخن آن است که افزایش بودجه ۴۰ درصدی بمعنای حفظ بودجه ای قبلی است و هر افزایش بودجه ای کمتر از این، مساوی با کاهش بودجه است. بودجه کمتر از ۴۰ درصد هم چندان چیز عجیبی نیست. دانشگاه علامه طباطبائی تنها ۲۴ درصد و دو دانشگاه تربیت مدرس و علم و صنعت تنها ۳۵ درصد افزایش بودجه داشته اند. با این حساب احتمالاً در سال پیش رو، دانشگاه از همین امروز هم نجات خواهد بود.